

pro veloi uerò est diuisio generis in species infimas, & immediatas; si
aut Vte, cum par sit rai.

Art. 2.

Quam Vtem requirant particia Vtes?

Quaestio procedit de parti ma^{tr} sumpto; Vt. ~~h~~ homine rii ahs; aut
de Socii rii hoijs. Dico igr 1. Non sufficit ad parte Vtes per accidens,
nec atogica. Et patet ex supradictis. Dico 2. Parte Vtes q^u requirit
Unitatem p^{er} se diuisiois. P^{er} q^u parte nario participat suum Vte; & aut e
idem cum illo, ut in tribus primis; aut requit autem coniunctionem cum illo;
ut in duobus ultimis: q^u particulae n^{on} requirunt Unitatem. praesidio
ris, siquidem n^{on} p^{er}ciunt ab Vtebus.

Dico 3. Partia essentialiter participantia Vte, requirunt
Vtem eia^m siue formatem, siue riualem. P^{er} q^uia haec partia constituntur ex
nario; et dicitur q^u ante: sed in his duobus fiburum parte. q^u haec partia req
runt Unitatem esse. P^{er} q^uia Partia ponantur in eod^{em} p^{ri}ncipio cum suo Vte:
sed in p^{ri}ncipio n^{on} ponuntur in eia^m parte: q^u haec se contra p^{er} se. Quod n^{on} est
p^{er} se in genere, et specie, q^u per se p^{er}ciuntur: sed et in dicitur, q^u p^{er} se rii g^{er}is,
et sp^{eci}.

Obj. Homo est Vtes rii hoijs albi, & nigri: et tu h^{ic} n^{on} ha
bent Vtem essentia cum sint comp^osa per accens: q^u parte n^{on} requirit Vtem eia^m
essentia. R^{es}pon^{do}. Mai^{or} q^uia h^{ic} n^{on} p^{er}ciuntur indiuisibilibiter. De hoc conflato Petrus
albus; nam anquam Petrus esset albus, nam cont^{ra} parte hoijs, amisset parti
tutur in suo esse p^{er} accidens cum hoijs; qui h^{ic} n^{on} multiplicat p^{er} albedinem, aut
nigredinem, q^u in cont^{ra} Petro possunt esse sit diuisus, ut p^{er} se n^{on} habet.
Unde rii solus Petrus h^{ic} est Vtes: n^{on} uero rii albedinis, & nigredinis. Haec
dicit quod n^{on} Vtes n^{on} cont^{ra} alicui parti, sed toti partia indiuisibilibiter,
quibus est Petrus.

2. ^o Spiritus D^{omi}ni est uerum parte hoijs; et t^u t^u t^u Vtes
essentia: q^u partia n^{on} requirunt Vtem essentia. P^{er} Minor. Christus D^{omi}ni
figiat comp^osum ex na^m diuina, & huma in sublia Vti: sed ex duobus naturis
non sit uerum parte: q^u Spiritus D^{omi}ni n^{on} est uerum parte, nec h^{ic} Unitatem
essentia. R^{es}pon^{do} Minor. Nam Spiritus D^{omi}ni est uerum parte, q^u h^{ic} h^{ic} in
ludat

Questio octava.

cladat duas res; illa tamen unitate in se, ut utroque ad substantiam Verbi, quod facit unum per se. Unde Deus est pars huius in quantum sic unitus iugis Verbi. Sicut Petrus dicitur componi in se, ut Petritatem, non tamen dicitur ipsum unitate compositum ex aliis, et Petritate; quia Petritas non est unitate forma aliis: sed in illum unitate ex huius et Petritate; sicut sic Petrus unum posse.

Q^o Si in huius assignat a substantia D. Michaelis; de illo compositio praebit in Antica et humana, ut patet de iudicio: et in D. Michaeli in substantia unitate totum unitate humanae, et Anticae: quod non est in parte in se totum huius compositio. Quod dicitur in Antica, et in huius; quia licet numerum sit, ut parte tota subiectatur. Unde; si tamen requiritur, ut subiectatur in se forma, quod patet in hac positione. Huius est factus, in quo subiectatur facta ratione alicuius, quam habet, si vero unitate, cum tamen utramque includat.

Dico 4° Partia participantia huius accidentale, unitate, unitate cum, siue numerum, siue compositum requirunt unam essentiam. Idem dicitur de puris negati omnibus, et priviis intrinsecis; et de entibus rationis, quod intrinsecis. Quod quia talia accidentia unitate conveniunt subiectis, unitate partes: et haec accidentia non possunt esse in subiecto complexo, seu multiplici: quod requirunt esse subiectum unius essentiae. Partia huius; quia haec accidentia, et inherencia, per se existunt in subiectis, huius unitate essentiam: quod requirunt etiam subiectum unius essentiae, aliter subiectum non esset proportionatum forma.

Dico 5° Alii participantia huius extrinsecum; si unitate, si negati, siue unitate, requirunt unitate essentiam; alia vero non illam requirunt. Partia prima pars; quia huius, huius, et actio, quod patet in prima et secunda sunt huius extrinsecum; et tamen saepe desinant unitate per se; ut patet: quod participantia huius accidentale extrinsecum sunt aliquam unam essentiam. Partia pars; quia esse cognitum esse amatum et accidentia extrinsecum; et tamen praebit alicuius unitate entibus per accidens; Ut de domo de aerno: quod haec accidentia aliquam non requirunt unitatem essentiae in subiecto.

Art. 3°

Unitate requirat quod participantia?

Respondet affirm. Partia huius de huius, quod dicitur ad, quod aptum est esse in huius.

In Dag. Phorp. E.

in p[ar]tib[us]: g[er]m[ina] q[ui] sub se n[on] h[ab]et p[ar]tia, saltem possibilis, n[on] pot[er]it
V[er]u[m]. In hoc distinguit natura communis a singl[is] q[ui] e[st] ex se sit com-
municabilis multis, & d[icitu]r uero singl[is]: g[er]m[ina] q[ui] sub se n[on] h[ab]et plura
p[ar]tia, n[on] est V[er]u[m], seu communis. B. Ideo negamus, n[on]m[od]o d[icitu]r esse V[er]u[m],
q[ui] te sit in multis personis, n[on]m[od]o multiplicat[ur] in illis: g[er]m[ina] o[mn]i V[er]u[m] requirit
plura indi[ca], in quibus multiplicat[ur].

Opp[os]it[us] t[er]m[in]u[m] e[st] D[omi]n[us]larum, qui dicitur, singulas singlo
rum sp[eci]es univ[er]salem h[ab]ere indi[ca]m, nec plura posse: Qu[od] contra d[icitu]r singl[is] esse
v[er]u[m] specie. Probat[ur] e[st] q[ui]a unum individuum n[on] h[ab]et nisi un[am] aff[ec]t[us] quantit[ate]:
D[omi]n[us] e[st] n[on] d[icitu]r in singl[is], quia sunt sp[eci]ales: g[er]m[ina] illorum Indi[ca] n[on] multiplicat[ur]
e[st] n[on] d[icitu]r N[on] d[icitu]r. quia p[ri]mum indi[ca]m e[st] entitas cuiusque rei d[icitu]r modo
aff[ec]ta, & considerata: aliq[ui] d[icitu]r aia rotas n[on] d[icitu]r d[icitu]r, sed sp[eci]es q[ui] n[on] h[ab]ent n[on] d[icitu]r.

Instat Aretanus: Natura, q[ui] est in D. Michaeli V[er]u[m]
p[ot]t[est] concipi p[er]it[er]m[in]u[m] in singularitate: sed q[ui] ita concipitur, est indi[ca]m ad unum
relat[us] p[ar]te, licet h[ab]e[re] n[on] h[ab]eat: g[er]m[ina] tunc erit V[er]u[m]. N[on] d[icitu]r N[on] d[icitu]r, q[ui]a n[on] est V[er]u[m]
nisi h[ab]eat plura p[ar]tia, saltem possibilis, ad quae sit indi[ca]m. Dices: Talis
n[on] in eo p[ri]ori, in q[ui] p[ar]te sui g[er]m[in]u[m] est indi[ca]m ut d[icitu]r p[er] g[er]m[in]u[m] d[icitu]r d[icitu]r.
Et t[ame]n in eo p[ri]ori n[on] h[ab]et p[ar]tia: g[er]m[ina] in eo est V[er]u[m]. N[on] d[icitu]r N[on] d[icitu]r, quia n[on] singl[is]
ab aeterno est univ[er]salem cum sua d[icitu]r: in illis u[er]o, q[ui] sunt ab aeterno, nulla d[icitu]r g[er]m[in]u[m]
entitas indi[ca]m; & licet d[icitu]r, talis indi[ca]m non esset natura Univ[er]sali, si
quidem non esset ad multiplicationem talis naturae.

Ob[er]o. Creator in c[er]t[is] est V[er]u[m], & t[ame]n n[on] h[ab]et p[ar]tia,
siquid unus t[ame]n e[st] Creator D[omi]n[us]: g[er]m[ina] V[er]u[m] n[on] requirit plura p[ar]tia. N[on] d[icitu]r Creator
sumat[ur] m[ul]t[is] de Deo, n[on] est V[er]u[m], quia unus t[ame]n est D[omi]n[us] creator, n[on] plures.
Et licet tres sint p[er]sone, sicut omnes h[ab]ent unam numero p[er]tinentiam creati-
viam, ita d[icitu]r d[icitu]r unam Creator ab eod[em] n[on] d[icitu]r, & relatione (quia d[icitu]r actio
ad extra sunt indi[ca]m toti Trinitati, ut est p[ro]loquium Th[om]ae): si uero sumat[ur]
Creator p[ar]te p[ar]te actio[is] creandi, & p[er] relatione fundata in tali creatione, pro
ut in conu[er]sato d[icitu]r de Deo in questio[n]e quale est con[ge]nter, et non e[st] V[er]u[m],
quia unus t[ame]n e[st] Creator singl[is], n[on] d[icitu]r Deus.

Si tandem sumat[ur] Creator prout ex o[mn]ib[us] actio[n]ib[us], & rela-
tione[is] creandi conu[er]sato sumptis, abstracti in c[er]t[is] unus creator p[ar]te, q[ui]
de omnib[us] singl[is] actio[n]ib[us], & relationib[us] conu[er]sato sumptis p[ar]te in questio[n]e
quid e[st]

Quaestio octava.

quid est essentialiter; tunc pot esse genus, & sp[eci]es; quia quod accidit in concreto praeter de inferioribus in quid n[on] sumit obtum ut in inferioribus; sed tamen patitur cum habens concretionem accidentibus partibus. Et sic est, quod dictum sit unum, ut multa accidentia possint in illo confluere & accipit esse praeinde illis suis praedictis essentialia; non est quia sola sua sunt partia accidentis, quod praeter, n[on] vero subiectum, de quo n[on] praeter accidit essentialiter, & essentialiter.

Sic tunc dicitur in alijs titulis; Vg Idea divina si comparatur cum essentia divina n[on] est Unum; quia essentia est una tunc: comparata uero cum multis Idealibus, seu multis Ideis in concreto quod Deo coeunt est Unum. Sic tunc sciens in se est quod in Logica, & Metaphysica in concreto (s. Logica & Metaphysica) quod sunt in Sociis; quia haec est partia, quod sic dicitur sciens in quid; non uero Sociis n[on] est Unum, quia ipse est unum in parte; de quo sciens praeter accidentaliter, & contingenter.

Dices: Itaque haec homo in se ad tres humanitates in concreto, si dicitur unum uni sup[er]ius; si autem creator in se ad tres relationes creaturis in concreto, existentes in uno subiecto: sed hoc non est Unum nisi talium humanitatum: quod neque creator ad tres Relationes. Pro Mi; quia illae tres humanitates non sunt tres homines; quod si tunc n[on] tenet partia, quod requirunt ut sit Unum.

Respondeo: negando. Quia, quando loquimur de creatura subiecta, qualis est hoc dicitur de sua natura n[on] est sup[er]ius, et ideo n[on] sunt plures homines nisi multipliciter n[on] est sup[er]ius. Concreta uero accidentalia, qualis est creator, dicuntur de se facta solam, sicut connotando subiectum; Deo quod multiplicari multiplicata sunt accidentalia licet subiecta sit unum. Vnde hoc non est Unum, quia n[on] darentur plures homines facti: creatorum est Unum, quia darentur plures creationes, & relationes concretae facti. Non autem loquimur de illis, quia obiectum est, quod concreta subiecta dicuntur de se facta solam n[on] connotando sup[er]ius. Et ideo ratio praecedens est utrobique.

Art. 49

¶ An Unum debeat multiplicari in Partibus?

Respondeo. Di. quia Unum dicitur praeter de pluribus in se non connotando rem: sed non possunt dari plura in idem n[on] rationem, nisi non sit Unum nisi in ipso, a b c d

In Isag. Porph.

ab ea, q̄ in alio: q̄ in ip̄s aut̄ multiplicari. 1. Ute et single opponuntur: q̄ single n̄ dividit̄ in p̄ta: q̄ Ute dividit̄, et multiplicat̄. 2. Si ad Ute n̄ requirit̄ multiplicat̄, n̄, natura dicit̄. Ute, quia est in tribus p̄p̄o nis, licet n̄ multiplicari in illis.

Obijciat̄. Ute dicit̄ qd̄ aptum est esse in multis: sed in hac def̄c̄ n̄ declarat̄ multiplicat̄o nis in partibus: q̄ illa multiplicatio n̄ requiritur. R̄. C. Ma, et Dist. Mi: n̄ declarat̄ explicit̄e multiplicat̄o nis. C. Mi: n̄ declarat̄ implicit̄e N. Mi; nam multiplicat̄o in in f̄obus multi implicit̄e illiḡit̄ in illa p̄ta in multis: q̄ possunt eē talia s̄m̄ id̄ n̄ōn, et r̄ōm, nisi natura in illis multiplicetur.

2. Si Dī ponat unam albedinem in tribus lapidibus dabit̄ tria alba. Deid̄ 1. q̄ op̄erari per eand̄ n̄ō actiōem. Tand̄ Dī per eand̄ cognitionem omnia creavit̄ obia creata; et t̄n̄ d̄n̄i p̄ta agentia, et plura cognita: q̄ album, agens, et cognitum a Deo p̄ōnt̄ esse. Ute n̄i sub̄ta rum s̄m̄ multiplicat̄o nis. R̄. N̄ creata, Act̄is; quia illa sub̄ta sunt p̄ta adiectiva, n̄ uero substantiva; q̄ t̄n̄ requirebat̄, ut tales forma essent Universales respectu illorum.

Substantiva. Qd̄ ut melius thiḡat̄, notandum est, triplon eē multiplicat̄o em. 1. ad adiectiva t̄n̄, q̄ multiplicari sub̄ta, n̄ uō fra. V. G. Una albedo in tribus lapidibus. 2. ad substantiva t̄n̄, q̄ multiplicari fra, n̄ uō sub̄tum; V. G. tres albedines in uno lapide. 3. adiectiva, et substantiva sit; V. G. tres albedines in tribus lapidibus. Multiplicatio adiectiva n̄ sufficit ad Ute, q̄ illam n̄ d̄n̄i in fra esse p̄ta s̄m̄ n̄ōn, et rationem.

Multiplicat̄o substantiva ad tria priora Ute, quia per illam constituit̄ in tr̄n̄c̄ in inferiora r̄ōnd̄ Uteum, et d̄n̄i p̄ta s̄m̄ id̄em nomen, et r̄ōm: n̄ t̄n̄ sufficit ad duo ultima, q̄ illorū inferiora negat̄ fra multiplicata, neque p̄ illam constituit̄ in tr̄n̄c̄. Sed s̄ sub̄ta in q̄ talis fra recipi. Et ideo ad duo ultima Ute requir̄ multi p̄tatis adiectiva, et substantiva sit; quia illorum inferiora sunt sub̄ta, in q̄ fra recipi, et multiplicari.

Quare quare ad tria multiplicari multiplicat̄o s̄m̄ sub̄tis; substantiva aut̄ requirant multiplicat̄o nis sub̄torum, et fra. R̄. ad tria si liceant frām ut dependentem a sub̄to, et modificantur ab illo

Questio octava

ab illo: un si subta sint pta licet fra sit una tm, adiectivum dicitur de ill
 y in numero dicitur pluri. Verbi gratia plura alba per unam albedinem.

Substantiva aut n modificant a subiecto, sed a formas, quam

significant per modum subsistentis: unde cum forma

est una, non possunt substantiva dici in nume

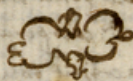
re plurali. Cum enim Universale

sit quoddam totum respectu in

feriorum, et plura dicitur

ut subsistent; regit et

pta subsistentia.

Finis Utium in gri.

De Vtibus in spe

De Vtibus in spe

Cap. I.º

De Genere.

In hoc capite proponit Porphyrius tres Genesim acceptiones in acci-
pij quibus pro multitudine hominum ab uno Progenitore, & patria
descendentium; ut quibus Lusitanorum a Lyso: in secunda acci-
pij pro natali principio, quod aliqui a patria, vel a parentibus
trahunt; ut Brestes a Tantalos. In tertia, quod est propria Phi-
losophorum, Genus significat id, sub quo collocantur species: vel
id, quod privatim de pluribus speciebus dicitur in questione quod est
incomplete.

Quaestio 1.ª

Quid Genus in definiatur?

Art. 1.º

Explicat utraque Genesim definitio.

Duplex est Genesim definitio; 1.ª quibus est id, sub quo collocantur species. Quae duplicem
habet sensum; primus, quibus est, quod refertur ad speciem. Et in hoc sensu definitio est essentia-
lis Genesim definitio, quod tenet relationem ad aliam. Quia de essentia unius relati est refertur ad aliam.
Secundus sensus, quibus est, quod refertur ad plurimum specierum. Quo sensu definitio est applica-
tiva, quia tradit per proprietatem: est enim proprietatem unius relati triuere res
pertinetur alterius.

Definitio. Quibus est id, quod privatim de pluribus speciebus differentibus
in questione quod est incomplete. Prima pars, quod privatim de pluribus, ponitur to-
tius, per quam rejiciuntur illa, quae sunt Vtibus: reliqua pars ponitur, ut dicitur:
de rebus, reliqua Vtibus, quae in sunt Genesim. Definitio non est essentialis, sed applica-
tiva, ut est Vtibus; quia tradit per proprietatem, quae est proprietatem Vtibus in essendo.
Item si applicat Genesim, ut est, quod privatim de pluribus, et non est essentialis: quia, ut patet in
conve

Cap. 1. De Genere.

Concedo determinatur essentialiter, licet defini per proprium subiectum, aut et obiectum: hoc autem non traditur per proprium subiectum: quia proprium subiectum praebilitur quia non est Veritas, sed Genus. Sicut si dicatur: Aste est aliquid aptum ad videndum, defectus non est in his, quia aliquid non est subiectum proprium veritatis, sed homo. Unde si per illam partem dicitur quod et aliquid intelligitur praebilitur quia, defectus est Mentalis.

Quis vero ut Veritas generum, et ablatum de defectibus. Genus dicitur quod aptum est ut sit in pluribus diversis speciebus. Praebilitur quia de defectibus est in his; Praebilitur aptum, ut praebilitur de pluribus diversis speciebus. Praedicta defectus cum naturis generis animalibus in animo caecato, et utitur; 1. non quia sunt, in genere, exerceantur autem essendi, et praebilitur de pluribus speciebus diversis, et aliis referendi ad particularia. Apertum vero et relationem cum traditur defectus in animo signato, et ut quo; 1. apto, et veluti Veritas. Sunt frater quae signant naturam subiecti, illas quae reddunt Veritas: ipsae vero non possunt esse genera, cum sint species in fine, ut supra dictum est.

Quaeris quid sit praebilitur in genere? quod apte redditur, cum generis quod quid res sit: quae sunt pars essentialis, quae significatur per nomen subsistentis; ut frater, et species; Vel si quae res sit Petrus, apte redditur est aliquid; et hoc. Illa autem praebilitur in genere quae praebilitur per modum adiacentis, sive essentialis, ut Divina, sive accidentalis, ut Proprium, et Accidens. Quae autem praebilitur, et subiectum est, etque concretum, etque abstractum, praebilitur est per nomen subsistentis; ut Petrus est homo, aliquid, et cetera. Quae vero praebilitur est locum notativum, et subiectum concretum, et minus connotativum. praebilitur est per nomen adiacentis; ut Petrus est rotas, senarius, albus, et cetera.

Quaeris praebilitur quid sit diverse specie? Respondeo, duo sunt modi per aliquid differre specie; vel quia sunt diverse specie, sive subalternae; ut aliquid, et plantae; sive infra ut homo, et equus sub aliquid. Et quia continentur sub diversis speciebus; ut Alexander, et Buccephalus: quae omnia sub eodem genere habent diversas defectus essentialis. Genera summa, et quae sub ipsis continentur, non dicuntur differre specie, sed genere, vel praebilitur; ut Substantia, et Quantitas species, et praebilitur sub illis contenta; quia haec in tota sua entitate dicuntur. Uniuersa solent dici in diversis generibus.

Art. 2.

De Utroq in spe

Art. 2°

Solutio arguē superiorom dēam.

Obijciō 1°: Omne Ute dicit priari per modum totius: Quis priari per modum pri: gō n̄ est Ute. Pr̄ Mi, quia Genus priari incomplete non dicitur de fr̄i totam n̄m inferiorum, sed partem. Pr̄ N Mi; ad p̄bōem dicit, tē huj priari incomplete: n̄ tē priari per modum pri, quia quamvis dicat unam p̄m de fr̄i, et expresse; dicit tē aliam de fr̄i, et confuse: gō s̄t ē, ut priari per modum totius. Nam per modum pri nullo mō alia dicit; ut haec hō est ariā hō est miā.

2°. Forma p̄dicat in ḡle de suo subto: Genus p̄ fr̄a suorum sp̄ium: gō priari de illis in ḡle n̄ in ḡle. Pr̄ dist̄ Mi. Forma dicitur priari in ḡle, lone illa. Fr̄i subsistent, nego Maiorē. At uero ē fr̄a subsistent. Quid dicitur pot̄ considerari; 1° ut ē pars componens sp̄m s̄c̄um d̄m; et sic n̄ ē fr̄a, sed ueluti materia. 2° nō considerat̄ huj ut ē totum p̄iale continens in sua p̄a s̄c̄ pri; et tunc ē fr̄a quā cō totum d̄ fr̄a suorum partium: n̄ ē tē fr̄a d̄m ariā, sed subsistent; quia n̄ significat nōi connotatiuo, sed abstracto.

3°. Huj n̄ ē priari de d̄m̄ibz sp̄i: gō ē de fr̄i om. Pr̄ An̄, quia ḡnt̄lly per simplicem p̄nōem abstractit at Ute, tunc at n̄ conijctur ut ḡnt̄lly sp̄i d̄m̄ibz. Sed qm̄ ex p̄p̄tate huius atq̄ p̄bōem sp̄i atq̄ corj, n̄ representat̄ at tē multz p̄cie p̄sentibz, et d̄m̄ibz induis: gō tunc priari de sp̄i d̄m̄ibz. Pr̄ N An̄. Ad p̄bōem d̄m̄ibz An̄; At n̄ cognoscat̄ et priari ariā de pluribz d̄m̄ibz sp̄i lone An̄; n̄ priari apte, nego An̄. Nō est, quia ubi representat̄ huj p̄bōem ad h̄m̄, aptum ē, ut priari de pluribz sp̄i d̄m̄ibz; h̄ ut nō de facto n̄ priari, sed per accidē ē, et ex def̄i p̄a uolentis.

4°. Defiō huj n̄ est fr̄i fr̄aliter sumpto p̄p̄tate relatione: gō n̄ ē ad m̄dēda. Pr̄ An̄, quia illa intentionē rōis sunt species inf̄e: ut supra uisum; et abstractum a pluribz relibz et aptibz solo nō d̄m̄ibz: gō n̄ p̄unt priari de pluribz sp̄i d̄m̄ibz. Pr̄, ref̄m̄ conuenire Generi fr̄aliter sumpto

Cap. 1. De Genere.

sumpto, ut quod est in a. signato; Genus uero in a. sumpto, seu naturis substratis, conuenire ut quod, et in a. excepto.

5°. Per se tamen in Genere latent equivocationes: quod illud non est Verum nec Vt. Vt, idem est latere equivocationes, ac latere diuis inaequales perfectionis, et ciuitate Uniuersae: haec tamen inaequalitas non puenit à natura generica, quae est aequalis in omnibus; sed à differentijs inherentibus.

Quaestio 2^a

Quae entia uocem Genus sortiantur?

Art. 1°

Entia negativa possunt esse Genus uel Species?

Solutio: Negationes et priuationes, si sumantur pure negative 1. produunt à se ipsis non possunt esse Genus, aut Species. Quia, quia nihil potest esse Genus, et Species, nisi habeat per se: sed negationes, et priuationes negative acceptae non possunt esse Genus, et Species per se: quod non possunt esse Genera, et Species. Per Minus, quia quod est in se per se, et est entia realia, et uniuersum per se, et est entia realia. Per Maius, quia quod est in se per se, et est entia realia, et uniuersum per se, et est entia realia. Per Metaphysicam, quia quod est in se per se, et est entia realia, et uniuersum per se, et est entia realia. Per Metaphysicam, quia quod est in se per se, et est entia realia, et uniuersum per se, et est entia realia.

Obiicies 1°. Negationes in se continent in negatione, et priuatione in se continent in priuatione et diuis per se negatas; Vt Caecitas et Sorditas continent in priuatione, et diuis per se negatas; quod possunt esse Genus, et Species. Quia conueniunt a se ipsis, non uero Uniuersae; quod patet, quia non habent uerum esse; nam diuis in se continent in se, quae constituntur; aliam formam negatam non includunt a se ipsis, imò potius sunt ex illis. Unde negationes diuis per se per se diuis subiectorum. Sicut diuis Metaphysicam Vt, sensum hominis, et sensum bruti conueniunt in sensu in se communi; et tamen sensum non est quod, quia non est in se per se. Sed tamen diuis non est in se, in quo includit. Sicut non lapis hominis, et bruti non addunt non lapidi in se communi diuis inherentem, sed diuis subiectorum.

2°. Negationes possunt esse Propria, et Accidit, et quod est Genus, et Species. Per Minus, quia Vt est negatio; et tamen est propria entis. Per Maius, et negando

De Utrobique in Specie.

negando eam. Maior ratio est, quia ut aliqd sit gñ, & spēs dicitur gñi per se, et sic
 dicitur, et facere unum per se cum hente: hoc autem requirit aliquam entitē, qm
 negatū negatū acceptat n̄ hēt: at nō ad constituendum aliqd ex tribus ulti
 mis Utrobique n̄ requirit, ut inimate gñat per se; id sufficit qd nā eodem modo
 cōtinet multū; licet n̄ sit per unā dicit, id rōe Subtorum. Sicut rōe ē Ute
 riu Soire, et Plat. et tñ n̄ gñit ad illos q se, id rōe hōis in q̄ includit.

Inst. 1.º. Hęc propositio: Soire ē n̄ rōe, q̄ pertinet
 ad quantum prābile, supponit hanc: hoc rōe ē rōe, q̄ pertinet ad secundum:
 qō s̄t hęc: Petrus ē n̄ lapis, q̄ pertinet ad Proprium, supponit hanc: hoc
 lapis ē n̄ lapis, q̄ pertinet ad spēm: qō n̄ lapis in cōtinet spēs. Qd̄ illam pri
 miam propositiōem n̄ supponere secundam occurrat quartū prābile; id per accidē,
 quia, s̄, rōe in cōtinet qd̄ ē proprietat hōis, hēt sufficientem entitē, ut sit spēs, et
 gñat essentē ad hoc, et ad illud rōe qd̄ tñ n̄ habet n̄ lapis, qd̄ et ē proprietat eius
 dem hominis: id eo qd̄ n̄ potest gñi per se, id multiplicat rōe Subtorum. Un
 illa propositio: Petrus ē n̄ lapis, n̄ supponit illam aliam: hoc n̄ lapis ē n̄ lapis;
 id hanc; n̄ hō ē n̄ lapis, q̄ n̄ pertinet ad illā, sed 4.ºa prābile.

Inst. 2.º. Dicitur gñi rōe n̄; Ute. Sensuum Petri ē
 ratione atq; et rōe Petri rōe hominis; quia attingit nām eam, cuius est
 pars: id negatō n̄ est pars Subti: qō Subtam nulla mō attingit ad negationes;
 et tñ alia negatō lapidis ē in Plat, alia in Soire dicit n̄ ergo hēt proprias
 dicit negatōes. Qd̄ Nām. Nō ē, quia ad multiplicem negatōem mi
 nus requirit, quam ad multiplicem entitē gñi, q̄ h̄ ē Dicit. Et ideo negatō
 tū Platōis n̄ differt n̄ a negatione Soire; id tñ una n̄ ē alia negatō se
 hēndo. Sicut etiam dicit inuenies n̄ dicit n̄, id una n̄ est alia. Un
 qd̄ II. dicit peccata, q̄ s̄ negatō, et prius, dicit n̄, et spēs, loquunt
 late, n̄ rōe, qd̄ n̄ hēt entitē gñibilem.

Art. 29.

Uterque rōis possint eē gñā, uel spēs?

1.º. Qd̄: Entia rōis propria dicit; s̄, rōe, prius, et negatōis pōunt
 eē gñā, et spēs. 2.º. quia talia entia concipiunt ab eō p̄ modum entitē
 positivi: qō pōnt illas considerare in illis aliqd̄ per mōm nā eōis, tali
 quid

Cap. I. De Genere.

quod per nūm dicitur. Dicitur proprie dicitur ut excludant entia ficta in fin
to in re, q̄lis ē Chymera; q̄ n̄ p̄iunt h̄ic r̄em s̄p̄i, s̄p̄ci, quia Jungunt
et abutuntur ut impossibilit̄ coniuncta.

Sa. Cto: Ens r̄is in c̄i n̄ ē ḡis ad r̄eliv̄em, neḡem et
priv̄em r̄ationis; Probat̄ quia inter entia realia, et entia r̄ationis debet
servari proportio: s̄ ad r̄elativum, et absolute r̄ate n̄ d̄er v̄iv̄m: q̄
neque ad r̄elativum, et absolute r̄ationis

Sa. Cto: Relio r̄is in c̄i n̄ ē ḡis ad tres s̄p̄s subalt̄i
nas r̄eliv̄is r̄is, q̄ fundent̄ in cam, et eff̄im; unum t̄m, et d̄iv̄ctum; me
suram, et mensuratum: et ad s̄p̄s in f̄imas, et Indiv̄, q̄ sub illis continen
t̄. P̄t̄ t̄o ex r̄itud̄: q̄m t̄ent r̄eliv̄is r̄is unum r̄alibus; de quibz
infra agendum est.

A. Cto: Ens negatiivum r̄is in c̄i n̄ ē ḡis ad neḡem
et priv̄em r̄is p̄esse sumptas. P̄t̄ quia q̄ neḡis et priv̄is negant eand̄
f̄iam, sunt in iōt̄ s̄p̄i; s̄q̄ n̄ distinguunt̄ essentialit̄. s̄ t̄m accent̄ t̄m p̄ con
comitatio nem sublt̄i. Et licet distinguant̄ ess̄nt̄ per m̄ō c̄endi in sublt̄o,
et ex illis; talis om̄ n̄ p̄iunt convenire univ̄c̄e in aliquo, nec res, q̄ illos
participant. Ut p̄t̄ in entibz r̄alibus, ad q̄rum solitudinem f̄iam entia
r̄is: q̄ n̄ sunt genera, s̄ species.

Sa. Cto: Neque neḡis r̄is p̄t̄ c̄ ḡis ad oīs neḡis; neqz
priv̄is ad oīs priv̄is r̄ationis. P̄t̄ quia neḡis et priv̄is s̄p̄ificant̄ per f̄ias ne
gatas: s̄ f̄is negata n̄ c̄iunt v̄ic̄: q̄ neque neḡis, et priv̄is. P̄t̄ t̄m q̄
tam f̄is negata sunt sublt̄a q̄am Acc̄nt̄ia: quādam r̄elativ̄e, q̄dam ablu
ta: s̄ hoc n̄ c̄iunt univ̄c̄e et q̄ negz neḡis, et priv̄is; et c̄iōt̄ n̄ p̄t̄t̄nt
esse ḡis, s̄ s̄p̄i.

C. Cto: Neḡis f̄is ind̄ct̄ata. Ut neḡis in c̄i n̄ ē
ḡis ad neḡis specialis; q̄ negant f̄ias d̄ct̄atas; s̄ t̄m q̄m s̄ priv̄is ind̄
ct̄atas ad priv̄is ind̄ct̄atas. P̄t̄ quia talis neḡis ē At̄iḡam, sicut ip̄as
f̄is ind̄ct̄ata, per q̄m s̄p̄ificant̄ q̄ comprehendit̄ oīa entia: sive su sublt̄a;
sive Acc̄nt̄alia: q̄ tam f̄is, quam neḡis n̄ p̄t̄ c̄ ḡis, s̄ s̄p̄i. Un̄ h̄ic
prop̄io in h̄ō ē neḡis s̄ essentialit̄, s̄ at̄iḡia; s̄ licet homo est ens et
essentialit̄, s̄ Anal̄oḡia.

Pa. Cto: Neḡis, et priv̄is, q̄ negant f̄ias d̄ct̄atas,
sunt

De Verbo in Specie

39

Sunt spēs infimae; siue frā sit grāa, ut n̄ at ad hoc, & ad illud n̄ animal;
siue specifica, ut n̄ hō ad hoc, & ad illud n̄ homo; siue numerica; ut n̄ Plato
ad hoc, & ad illud n̄ Plato. P̄, quia si n̄ eēt spēs infimā, & negat̄ frā
num, eēt grā, aut spēs subalterna n̄ negōum frāq̄ infimū; ut n̄ hō
n̄ n̄ Socris & n̄ Plat. L̄ ē j: n̄ primum quia negat̄ grā de sua
spē; nam Paulus ē n̄ Socris, & tñ n̄ ē n̄ hō. Non secundū,
quia si n̄ Socris Vh̄ eēt grā n̄ hō, dem̄ et̄ dñ̄ foret de n̄ Platone,
Idealy; rādus: p̄ hoc n̄ est dñ̄: gō de. P̄o. M̄; quia tunc tot eēt
grā n̄ subalternatim grā, quod vndā; hoc aut̄ est absurdum: gō potius
ē h̄, eē spēs infimā.

Confr, quia ut aliqd sit grā; dēt includi essentia in spēs;
p̄ nulla negō frā det̄rāta pōt includi essentia in alia: gō neg 3 eē grā illi
us. P̄o. M̄: si n̄ at Vh̄ includat̄ essentia in n̄ hō; ubi tamq̄ dabit̄ n̄
homo n̄ at d̄ dabit̄, ut eius p̄t̄u essentia: p̄ equis ē n̄ hō; et tñ n̄ ē
n̄ animal: gō n̄ at n̄ includit̄ essentia in n̄ homo.

Obj. 1. j̄ ultimam et̄or. Singula addit̄ aliquid,
nempe dñam indiantem supra ḡum iōem: p̄ n̄ hō Ant̄, nec plus,
nec minus negat̄; ḡm n̄ hō Caeli: & utrumq̄ negat̄ qd̄ n̄ hō in cōi:
gō n̄ pōt n̄ homo eē spēs in illorum. P̄o. C. Ma, & P̄o. M̄; quia n̄ hō
Ant̄, & Caeli ḡtemy dunt̄ entia vōis addunt̄ n̄ hō in cōi suas dñas in
dividuant̄, quae excludunt̄ incomplete, & exēntē hōem, qm̄ homo in cōi
excludat̄ complete, & in aī signato. Sicut haec alb̄o n̄ sol̄ ḡri ad n̄
ḡdini complete per albedinem iōem ḡm includit̄: p̄ et̄ incomplete per
suam dñam indiantem. Si uō n̄ hō Ant̄, & n̄ hō Caeli sumat̄ ut
pura negōes, n̄ addunt̄ d̄ n̄ homo in cōi, n̄ det̄rōem sub̄ti; si ut hoc,
& illud vōte n̄ addunt̄ vōti in cōi n̄ det̄rōem ad tale indium.

Obj. 2. Si n̄ hō, & n̄ Socris n̄ duae spēs infimae,
sequit̄, duae spēs disparates p̄ari q̄ditatiue dimicem: sed hoc ē absurdum.
Vnde gō n̄ est dñ̄, quod sint spēs infimae. P̄o. Ma; quia n̄im ē dñe
re n̄ homo, & n̄ animal, & ē j: & tñ n̄ hō, & n̄ at̄, sunt spēs disparates;
gō p̄rābunt̄ dimicem. P̄o. n̄ eē incōens, quod una spēs disparata p̄
t̄e alia in ḡle p̄rē q̄n disparata, & a potius p̄rāti utraque spēs
de subito, quā una de alia. P̄o ē; quia talis p̄rō n̄ ē tñ affrāo,
Quantū

Cap. 1. De genere

Quantū illatio: ex eo enim, quod lapis n̄ sit homo, b̄t inferi, eē n̄ Socrēs.
Neque itē est inveniēti unam negōem priari de a līa, ut de Subtō.

Art. 39

Quoniam entia rātia possint eē grā,
uel spēs?

Certum ē omnia entia rātia, & modalia completa. Uā pōt eē grā, & spēs.
De alijs dico 1. Nū rātes incompleti pōunt eē grā, & spēs. P̄, quia
si nū hēnt enti tēm, quam entia rōij: p̄ hęc hēnt sufficientem enti tēm ad
compositionem. Metām: gō d̄ illa. Un̄ Subtīa creata pōt eē grā, & spēs ad
Subtīas; unis ad uniones; cāias ad cāias; si n̄ te comparent.

Dices: Subtīe sequunt̄ dīas indicantes, tamē nū, qui
illas complent: d̄ dīas indicantes n̄ pōunt eē grā, & spēs, quia n̄ cōiunt Unio
e: gō neque Subtīa. Rō n̄ lōam; quia Subtīe licet sequant̄ dīas indicā
tes, prius tū cōiunt nīs cōibus, cum q̄ descendunt ad inferiora: Un̄ sicut nū
abstractis a suis infētib; sic etiam potest abstracti Subtīa cōis a partib;.
Subtīs; & eē genū, & spēs q̄ illas.

Dico 2. Partes Physicae pōunt eē grā, & spēs. Uā nū
ad cāestem, & sublinarem s̄rā Subtīas ad oēs s̄rā Subtīes. P̄, quia in
his rebus nulla apparet Atlogia, & hēnt reliqua rēpita, ad Genus, uel ad Speciem.
Rōj: Gō, & spēs sunt q̄dam tota: nū, & s̄rā sunt pēs compositi. Physicō: gō n̄ pō
sunt eē grā, & spēs. Rō, mān̄ d̄ s̄rā esse partes nū compositi; n̄ n̄. nū sunt
inferiorum; nū q̄rum s̄rā q̄dam tota gōalia: d̄ q̄rum nūm pōm dicunt de s̄rā.
Et est sufficit, ut p̄vānt̄ complete de inferiorib; licet aliq̄d sint incompleta
nū tollit, cuius sunt partes.

Dico 3. Partes q̄i Physicae, q̄les sunt punctū in linea, ins
tant̄ in tempore: mutatum eē in motu possunt eē grā, & spēs. P̄, q̄ in hoc mō
lla apparet repugna: et p̄cā tales spēs habent oīa rēpita, ut sint grā, &
spēs. Unde indivisibile in cōi erit gō ad punctum, instant̄, & mutatum esse
de linea, tempus, & motus sunt nū spēs q̄ntitat̄. Unde punctū spēs erit ad oīa puncta
lineae: instant̄, & mutata eē erunt grā ad instantia, & mutata eē spēs ad corporalia.

Distinguit̄ 1. Nūq̄m dīa s̄rā Physica cōiunt Unioe, et
uniate

immediate sub aliqua gē. nō qđ spēs, nō constituant, collocant et pariter sub aliqua gē. (Ug. aia. rō. & quina cōiunt immitate immitate in aia. senjua. ueluti in gē. qđ homo & equus, quos constituant, conueniunt pō. sub aia.)
 Id linea, tempus, & motus nō collocant pariter sub aliqua gē. : gō neque pō. tunc, instant, & mutati cō. agg. componunt collocabunt sub aliqua gē.

Obj. 1. *Contra. Ma. & Ma. d. v. l. i. m.* Vīsa rō ē, quia frā. Pīsa s. supponente supra se talē frā. qđ immitate competit generi, qđ constituit, & rōi cuius est spēs: at uero hae Indivisibilia cōiunt immitate spēs, quas componunt. Non uō alicui gē, qđ per illa constituant, qis crimilly nō indiget. Et ideo pōiunt cōi. Uniuersa in gē pō. licet spēs, quas constituant, nempe linea, tempus & motus nō cōiunt in aliqua gē. pō. Jam uō omnia Indivisibilia cōiunt Uniuersa in hoc quod ē tria. nō Indivisibiliter: tria puncti ē qđ sit pmanens; instanti, et mutati cō. quod sint successiua, qđ dō. subd. in suis species.

Obj. 2. Indivisibilia nō continent immitate in quantitate in cō. s. in singl. ; nimirum punctum in linea, instanti in tempore, mutatum cō. in motu: s. hae tria nō conueniunt Uniuersa: gō neque Indivisibilia. Obj. illas quantitates probat conuenire. Vīa, & d. l. i. l. i. m. Indivisibilia. Ut in pō. Quantitatis ostendemus.

Dico 4. Partes integrantes Ug. caput rī capiti, cor rī cordium nō pōiunt cō. genera, & spēs. P. quia pars integrans est comp. p. accō. ex pō. & frā, & talē figura: sed nullum comp. p. accō. dō. pō. cō. Ut: gō neque gē, & spēs. Si uero sumat huiusmodi pēs sumant ex clu. accō. tunc erunt Vīa; quia considerantur ut qđam tota rī suorum inferiorum; Ug. pars hominis ad hanc, & illa pēm, qđ cō. sunt cō. spēs in homine. Opprim tenet Curus.

Cap. 2.

De Specie

Hoc caput diuidi in tres partes: in prima ponunt tres acceptōes spēs, Prima est qđ cō. verum frā, & pō. s. b. t. d. i. c. e. : Secunda qđ spēs subd. i. c. e. b. i. l. e.

44
Cap. 2. de Specie.

bili, q̄ defit. Id q̄ subjiat̄ Generi, d̄ d̄q̄ p̄at̄ h̄is in q̄st̄e q̄ est. 2°
pro sp̄e p̄iabili, qū defit. Id quod p̄iati de plurib; solo numero d̄icendi
h̄is in q̄st̄e in q̄st̄e est. In secunda p̄i ar̄it̄, dari in q̄libet p̄iata Gen̄
sumum, sp̄is infimas, et subalternas, ac India. Tercia p̄i defit̄ Indici
tripliciter; 1° ad quod de uno solo p̄iati; 2° id, q̄ diuidi non potest; 3°
Id, cuius oīes simul p̄priet̄es alteri citre n̄ possunt.

Questio 1^a

Examinans de fōes Speciei.

Art. 19

Explicat̄ de fōe Sp̄is Subjicibilis.

Qualibet Sp̄is tam infima, quam subalterna dupl̄o considerat̄; 1° prout
Subjicitur suo Ḡn̄i, et sic d̄r Sp̄is Subjicibilis; 2° aut p̄iati de suis infimis,
et d̄r Sp̄is p̄iabilis. Prima sic defit̄, Sp̄is ē, quod p̄xima sub Ḡn̄i collocat̄.
Prima pars. Id quod ponit̄ te Ḡn̄i, id est partes, quod ē h̄is ad quod
Sp̄is Subjicibilis. Secunda sub Ḡn̄i collocat̄, ut h̄is p̄te, id est, quod aptu
est, ut collocat̄; et caehdit reliqua. Utia, q̄ n̄ sic non collocat̄ sub Ḡn̄e.
Pars proxima, rejicit̄ inuā, q̄ n̄m̄ subjiunt̄ Generi.

Queres 1^a Defit̄ ita explicata sit essentialis? Respon̄ditur; q̄
tradī per proprietatem, id est p̄ subjicibilitem in p̄iando, q̄ est p̄iatis par
ty in essentia. Si uō ita explicat̄, Sp̄is est parte captum sub Ḡn̄e in
ratione q̄ est prima; erit essentialis in n̄m̄ p̄i subjicibilis in eēdo; quia p̄i
us in p̄te est sub Ḡn̄e. Si aut̄ ita p̄ferat̄; Sp̄is ē parte p̄iā
respicens. Ḡn̄; erit essentialis Sp̄is reſue, ut supra ostendimus de Ḡn̄e.

Obijciēs 1° Bona defit̄ det̄ tradī q̄ aliqd̄ notius definito;
Ita h̄c defit̄ n̄ tradī q̄ aliqd̄ notius defit̄; q̄ n̄ ē bona. Probo illi; quia
unum relat̄um n̄ ē notius alio; Id Ḡn̄ ē relat̄um Sp̄is; q̄ n̄ ē notius illa. P̄
Maiorem eē n̄m̄, q̄ defit̄ tradī per aliqd̄ intrinsecum defit̄; n̄m̄. per aliqd̄
illi extrinsecum; q̄ se ē unum relat̄um alteri cuius ē t̄m̄ extrinsecum. Et
ita se tenet Ḡn̄; de Sp̄is, q̄ mutuo def̄iunt̄, sicut cetera relat̄a.

2° Per h̄stem, in q̄libet defit̄ te alius, part̄ p̄t
poni

De Utroque in Specie.

poni definitio ipsius sui. Ita qd Generi. 1. potest de se ipso...
habetur quia haec definitio: Species est id quod subicitur ei sub quo collocatur
Species. Sed quia ista definitio deficit per se ipso: hoc autem est absurdum: quod
illud ex se patet. R. Primum loqui de partibus unius definitio: in eo
de eorum; quibus est triplex veluti; qui quidem non potest primum poni in definitio
a alterius correlativi.

3. Definitio Speciei est Idem: quod non est propria
Speciei. Cuiusmodi quia species est subicitur quoniam: quod non est illa species. R.
Primum subicitur quoniam primum in species non remaneat. Instabis: Homo est
Species et tu subicitur remaneat subicitur quod est genus: quod tamen in idem subicitur
instans in specie remaneat illi remaneat definitio Speciei. R. Respondetur quod genus; quia
licet homo subicitur remaneat subicitur; tamen quia subicitur a te; quod non habet
individuum.

Utriusque: Hoc autem in idem, et tu subicitur per
a te; quod est genus: saltem quod aliquod in idem subicitur primum Generi. R. Sed
hoc animam intelligat compertum ex hac dicitur in idem, et quia quibus
dicitur species remaneat et quod Petrum, qui subicitur remaneat Generi, et
tamen non Speciei. Si non sicut compertum in idem, ex omni alio, et dicitur
in idem: vel in idem utrumque esse compertum per accidens, ac quoniam
nulli ut subicitur.

4. Utrumque definitio per ordinem ad partem
Species subicitur in idem, ac sicut est Utrumque: quod dicitur definitio per ordinem
ad inferius remaneat ad superius, quod est genus. R. Utrumque subicitur in idem
habetur in idem definitio per ordinem ad inferius, non in idem subicitur: Utrumque
non primum, vel est definitio per ordinem ad inferius, et quod
tamen, et magis est. Deinde ad Meritum, Species dicitur sumat a te et relicto
per se subicitur Generi, non est definitio. Utrumque in idem, quia in se
sunt singularia. Si non sumat in idem, non est Utrumque nisi acci
dentaliter, quia contingenter concipitur non sumat Utrumque.

Art. 2.
Explicat definitio Speciei subici
tibilis.

Species

Specij præbilitas definitur per totum replemibus solo numero divergentibus in quatuor quod est. Sicut de Generis per partem 1. dicitur Ute: ubi quod ponitur de Præa. Per illam præa de pluribus; replemibus individua præa de pluribus; per illam in questione quod est; replemibus tria ult. Ute. Per illam præa divergentibus; dicitur solo, & prima, & complete; replemibus Genus præa de pluribus, & in omnibus conditionibus.

Proposuit: & definitio sit efficiens? Per a f. de Præa hinc definitur Specij præbilitas per totum præa animæ quod de finis est essentialis. Alii in Specij in cetero erit definitio descriptiva, quia præbilitas est proprietates Ute in cetero. Pro aptitud. vero erit efficiens, & ita opponitur. Specij est Ute aptum, ut sit in pluribus solo n. divergentibus: Pro replemibus vero in hunc modum. Specij est Ute replemibus tria, quod solo n. differunt.

1. Si quis cognoscat quod, Ute at per ordinem tria ad unam speciem & invenit aliquas species de quibus Genus potest præari, tunc quod præa de divergentibus solo numero; quod definitio specij erit quod. Pro te at in cetero n. representat Genus autem de quibus animæ, & in Genus quod essentialiam; quod est præa sum a divergentibus; licet per accidens scilicet ex ignorantia abstractantibus non cognoscatur ut Genus.

2. Si duæ præa votes in finem præa specij divergentes; Ute cetero & sublimarem dabitur duo hinc divergentes specij: & in hinc præa dabitur dicitur ut Specij: quod specij n. præa præa de solo numero: hinc cetero. Pro admissa suppositione illum hinc n. fore speciem unam, ad quod; quia præa hinc specij distinctas præa præa, n. præa præa præa: Sicut sublimariatibus cetero præa, quando forma sunt divergentes specij, licet materia sit eadem in specie.

3. Præa præbilitatis, quod Specij hinc ad individua, cetero ex replemibus subicibilitatis, quod ipsa Specij hinc ad Genus; quod & utramque replemibus habuit fieri Specij. Pro te præa, quia una ea præa relationibus præa præa præa ab alia, quod præa in speciebus, quod supra se n. hinc Genus, quod est animas replemibus, & replemibus, quod essentialia replemibus. Unde præa hinc replemibus n. oritur unum cetero; sed præa erit coniectos, quod sit replemibus.

4. Specij Ute hinc conseruat in uno indivisæ æque præa atque in multis; quod n. requirit præa individua. Pro dist. præa; Specij conseruat in uno

uno in individuo quod perfectio essentialis facit talem intentionem. C.
 An; quod perfectio Virtutis nego. An; ad hanc n. n. n. requirit
 Spei plurimum. Quod ut utique ad se tribus modis posse conservari
 quod Virtus, 1° quod suam perfectio essentialis. 2° quod perfectio acci-
 dentalem, quam potest habere in inferioribus. 3° quod Virtutem, quae un-
 versalis in actu, s. in relatione.

1° modo potest conservari sicut in una spe, et spe in
 uno individuo; quia in illis habet totam suam viam. 2° modo Spei con-
 servatur in uno individuo; sicut in quovis habet duas proprietates, & operos;
 sicut ut non conservatur in una spe; quia ex constitutione cuiuslibet divisa
 specificata oriuntur diversae proprietates, & operos, quae non habet una in spe.
 3° modo neque genus conservatur in una spe, neque Spei in uno ind-
 ivo; quia Virtus est essentialis ad gen.

Quaestio 2^a

De Genere correlativo.

Art. 1°

Quis tractat pro ad Spei, reme no
 ad individuum?

Correlativum est, quod habet vim relativam, & ad idem relativum per
 aliam vim refer. Ut filius est correlativum patri, ad quem dicitur
 filius per aliam relationem. Deinde correlativum vel est imminutum
 proximum, i. quod imminute dicitur, et respicit relativum; Ut aij. vii po-
 tentia, s. rematum, & matum, quod dicitur mediante alio; Ut obitum,
 quod dicitur potius mediante aij. Potest item correlativum esse adiectivum,
 sicut quando ea illud in seipso alio, ut actus, et obitum vii pot. : vel im-
 adiectivum quod ultra dicit alio, ut aij. vii pot. : quod ulterius tendit ad obitum.
 Aliqua idem est correlativum proximum & adaequatum; ut filius vii pot.
 alio in adiectivum; ut aij. vii potentiae. Quibus possit s. s. s.
 s. s. s.